

РЕШЕНИЕ

№ 3805

гр. София, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **12617** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост (ЗОС).

Образувано е по жалба на А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н., срещу заповед № РНД21-РД48-5/11.11.2021 г. на кмета на СО, район „Н.“, с която е наредено изземването на жилище – частна общинска собственост, находящо се в [населено място],[жк], [улица], АОС № 445/27.11.1997 г. на СО, район „Н.“. Твърдят, че оспорената заповед е незаконосъобразна и необоснована. В съдебно заседание не се явяват и не се представляват.

Ответникът – Кметът на район "Н.", СО, не се представлява. В придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за нейното отхвърляне като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, първо отделение, 1- ви състав, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Жилище, находящо се в [населено място],[жк], [улица], е частна общинска собственост, съгласно АОС № 445/27.11.1997 г. на СО, район „Н.“ /АЧОС № 2722/20.04.2016 г./.

Със заповед № 79/01.12.2011г. на кмета на СО, район „Н.“, В. Д. Т. и членовете семейство й А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н. са настанени под наем в жилищен имот,

находящ се в [населено място],[жк], [улица], състоящ се от три стаи и кухня, със застроена площ от 67.94 кв.м. Въз основа на цитираната заповед, между страните е сключен безсрочен договор за наем от 01.12.2011 г.

Със заповед № РНД20-РД56-26/28.01.2020 г. на кмета на СО, район „Н.“, е прекратено наемното правоотношение между с В. Т., относно процесния жилищен имот. В заповедта като основание за прекратяване на наемното правоотношение е посочено, че е налице нарушение на чл. 46, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗОБС от страна на наемателите, а именно нарушаване на добрите нрави и неполагане на грижата на добър стопанин при ползване на жилището. Т. е уведомена, че следва да освободи имота в 30 дневен срок от връчване на заповедта.

В. Т. е оспорила пред АССГ заповед № РНД20-РД56-26/28.01.2020 г. на кмета на СО, район „Н.“. С определение № 4715/29.06.2020 г. по АД № 5240/2020 г. на АССГ, влязло в законна сила на 16.07.2020 г., жалбата е оставена без разглеждане.

С писмо изх. № РНД20-ГР94-177/2/26.02.2020г. на СО, район „Н.“, получено от Т. на 27.02.2020 г., същата е била уведомена, че поради прекратяване на наемното правоотношение, имотът следва да бъде освободен в едномесечен срок, като в противен случай ще се пристъпи към принудителното му изземване по реда на чл. 65 от ЗОБС.

На 01.06.2020 г. е изготвен от служители в общинската администрация на район „Н.“ Констативен протокол № РНД20-ГР94-177/3/01.06.2020 г. Видно от същия, от извършена проверка на място е установено, че жилището не е освободено и се ползва от семейството/домакинството на Т..

Видно от Констативен акт № 8/10.11.2021 г., В. Т. и членовете на нейното домакинство не са освободили доброволно в определения 30 дневен срок имота и не са предали на Столична община, район „Н.“ държанието върху него.

Със заповед № РНД21-РД48-5/11.11.2021 г. на кмета на СО, район „Н.“, на основание чл. 65, ал. 1 и ал. 2 от ЗОБС, от В. Д. Т., А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н. е иззет недвижим имот жилище – Ч., находящо се в [населено място],[жк], [улица], АОС № 445/27.11.1997 г. на СО, район „Н.“ /АЧОС № 2722/20.04.2016 г./. Административният акт е мотивиран с обстоятелството, че имотът се държи от жалбоподателите без правно основание, тъй като договорът на наем между страните е бил прекратен с влязла в законна сила заповед № РНД20-РД56-26/28.01.2020 г. на кмета на СО, район „Н.“.

От доказателствата по делото е видно, че В. Д. Т. е упражнила правото си на оспорване на заповед № РНД20-РД56-26/28.01.2020 г. на кмета на СО, район „Н.“. С решение № 3088 от 09.05.2022 г. по АД № 12388/2021 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 22-и състав, по-рано образувано от настоящото дело и жалбата е отхвърлена.

По делото липсват данни заповедта да е съобщена на жалбоподателите А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н..

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1, във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя

дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, оправомощен по силата на закона, съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗОБС и чл. 34 от НРУУРОЖТСО, да издава заповеди за изземване на общинско жилище, в предвидената от чл. 59 от АПК форма и съдържание. При постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Не е спорно по делото, че процесният апартамент е общинска собственост, предоставен за ползване на А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н., като членове на семейството /домакинството/ на В. Д. Т., по силата на договор за наем от 01.12.2011 г., сключен въз основа на заповед за настаняване заповед № 79/01.12.2011г. на кмета на СО, район „Н.“.

Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, общински имот, който се владее или държи без правно основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се иземва въз основа на заповед на кмета на общината, като в ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че в Столичната община и градовете с районно деление заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. По отношение на Столична община, Столичен общински съвет е регламентирал в НРУУРОЖТСО, в чл. 34, ал. 1, че изземването на общински жилища, които се владеят или държат без основание, не се използват по предназначение, или необходимостта от които е отпаднала, се извършва със заповед на кмета на района, на чиято територия се намират, като в ал. 2 е посочено, че заповедта се издава въз основа на констативен акт, в който се посочват данни за: собствеността, физическото или юридическото лице, което владее или държи жилището, основанието за това, предложението на кмета на СО (в определените от тази Наредба случаи), заповедта за прекратяване на наемното правоотношение или писмото, с което кметът на района е задължил самонастанените лица в определен срок доброволно да освободят жилището, и за неизпълнението на това задължение. Ето защо следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена при спазване на административнопроизводствените правила, въз основа на Констативен акт № 8 от 10.11.2021 г., за който не е установено законово задължително връчване на жалбоподателите.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и неправилно приложение на материалния закон. Неоснователни са твърденията на жалбоподателите, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В конкретния случай, жалбоподателите са били уведомени с писмо изх. № РНД20-ГР94-177/2/26.02.2020г. по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК. В производството по издаването на оспорената заповед по чл. 65 от ЗОБС, кмета на района, действа в условията на обвързана компетентност, при наличието на изброените в правната норма предпоставки. По силата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, възниква задължение за компетентния административен орган, при кумулативно наличие на изброените предпоставки да издаде заповед за изземване.

Приложението на нормата на чл. 65 от ЗОБС в настоящия случай е мотивирано с влязлата в сила заповед № РНД20-РД56-26/28.01.2020 г. на кмета на СО, район „Н.“. Както по-горе бе посочено, съобразно нормата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС общински

имот, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. По силата на цитираната разпоредба, заповеди за изземване се издават при кумулативното наличие на следните предпоставки: да се касае за общински имот и същият да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала. В процесния случай, от събраните и приети по делото доказателства се установява, че всички тези законови изисквания са налице. Безспорно по делото е, а и не се спори между страните, че процесното жилище към датата на издаване на оспорената заповед е общинска собственост, съгласно АОС № 445/27.11.1997 г. /АЧОС № 2722/20.04.2016 г./. В конкретния случай е осъществена и втората материалноправна предпоставка по цитираната разпоредба от ЗОБС - имотът да се държи без правно основание. Заповедта за изземване на общинското жилище е постановена на 11.11.2021 г., като към този момент, е била налице влязла в сила заповед за прекратяване на наемното правоотношение. При издаването на оспорения административен акт, административният орган се е позовал на заповед № РНД20-РД56-26/28.01.2020 г., с която на основание чл. 46 от ЗОБС и чл. 33, ал. 1, т. 4 и т. 6 и ал. 2 от НРУУРОЖТСО, е прекратено наемното правоотношение между СО район „Н.“ и членовете семейство на В. Д. Т. - А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н. за общинското жилище. Тази заповед е обжалвана пред съда, като е образувано АД № 5240/2020 г. по описа на АССГ, което е приключило с определение № 4715/29.06.2020 г., влязло в законна сила на 16.07.2020 г., с което първоинстанционният съд е оставил без разглеждане жалбата. Следователно, след произнасянето на АССГ с определение № № 4715/29.06.2020 г. по АД № 5240/2020 г., са били налице правните предпоставки за издаването на оспорената заповед, доколкото съдебните решения се ползват със стабилитет и са задължителни за страните. След като заповедта за прекратяване на наемното правоотношение е влязла в сила към момента на издаването на акта за изземване на имота, не е било налице правно основание за държането на имота от жалбоподателя, което да се основава на възникнало от настанителна заповед или договор за наемно правоотношение. Именно тази заповед, постановена на основание чл. 46, ал. 2 от ЗОБС, е била и основанието за издаване на процесната заповед, както и въз основа на нея е отпаднало правното основание за членовете на семейството на В. Д. Т. - А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н., да държат общинското жилище.

Ето защо, оспорената заповед № № РНД21-РД48-5/11.11.2021 г. на кмета на СО, район „Н.“ е законосъобразна, мотивирана, отговаря на изискванията и целта на закона, постановена в съответствие с процесуалните правила, законните предпоставки са налице и органът законосъобразно и обосновано е наредил изземване на общинското жилище и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Тук следва да се посочи, че лицето В. Д. Т. е упражнила правото си на оспорване на административния акт, като с решение № 3088 от 09.05.2022 г. по АД № 12388/2021 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 22-и състав, жалбата е отхвърлена. В производството по настоящото дело, В. Т. не е заинтересовано лице, тъй като такива са лицата, за които съдебното решение би се отразило неблагоприятно. При отмяна на административния акт, съдебното решение според чл. 177, ал. 1 от АПК би имало действие и по отношение на Т., а при отхвърляне на жалбата – какъвто е случаят, неблагоприятното засягане правата на Т. е от административния акт, а не от съдебното решение, с което е отхвърлена жалбата на друг оспорващ. По аргумент от

чл. 177, ал. 1, изр. първо от АПК, решенията, с които се отхвърля жалбата срещу административния акт, са установителни по своето правно действие и освен за страните по делото, техните наследници и правоприменници, те не обвързват заинтересованите от акта трети лица, които нямат интерес и право да искат неговата отмяна. Казва се в решението, че изключение от това правило е налице само в хипотезите, при които неделимостта на спорното административно правоотношение обуславя разпространето на силата на пресъдено нещо спрямо трети лица и това е изрично уточнено в ТР № 1/2001 г. по ТД-1/2000 г. на ОСС на ВАС. В случая това изключение не е налице, тъй като административното правоотношение е неделимо. Всеки от настанените в общинското жилище лица могат да обжалват самостоятелно заповедта за изземване на общинския имот, от което следва липсата на неделимост на спорното административно правоотношение. Неблагоприятното засягане е от заповедта за изземване на общинския имот, а не от съдебното решение, с което се отхвърля жалбата, както и защитата на Т. срещу неблагоприятното засягане е реализирана чрез оспорване на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение, което тя е направила. /В този смисъл решение № 15817 от 21.12.2020 г. по АД № 9589/2020 г. на ВАС, Четвърто отделение/

Съгласно правилата на процеса, с оглед неговия изход и своевременно направеното искане от страна на юриконсулт Н., съдът следва да присъди разноски за юриконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във вр. с чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, в минималния размер - 100 лева, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразно която по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв., предвид фактическата и правна сложност делото, ненадвишаваща ги за този вид дела и разглеждането на делото в едно съдебно заседание, в което представител на общинската администрация не се е явил.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 1-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н., срещу заповед № РНД21-РД48-5/11.11.2021 г. на кмета на СО, район „Н.“.

ОСЪЖДА А. В. Н., И. В. Н. и Т. В. Н., ДА ЗАПЛАТЯТ на Столична община, район „Н.“ юриконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: